

Náš prostor pro vlití síly Kristovy - Tři kříže na Golgotě

Karel Funk

Na největší převrat v historii lidstva poukázal významný obraz – tři kříže na pahorku Golgoty: symbolizují časový mezník mezi principem Starého a Nového zákona. Vlevo zatvrzelý zločinec – minulost (tehdy platil plně zákon odplaty). Uprostřed časový a božský mezník – průnik Božství na Zem – Kristova mise. Vpravo se začíná odvíjet budoucnost, od onoho okamžiku ukřižování. Tedy zleva: minulost – Kristův čin – budoucnost od oné chvíle, odvíjející se již navždy ve světle Jeho činu.

Co tedy bylo lidstvu symbolicky předvedeno s lotry na křížích?

Odsouzenec po levici nepochopil, zůstává v postoji Starého zákona, nepřijal Kristův čin. Ten vpravo pochopil. Nyní se čeká jen na chvíli, kdy Kristovo ukřižování bude dokonáno, kdy Jeho krev, božstvím prostoupená (krev je nositelem jáství, proto se musela Kristova krev smístit s hmotou Země), skane na zem. Pak bude dokonáno rozšíření nejvyšší Lásky Boha na celou Zemi, na lidstvo. Od onoho okamžiku bere Kristus naše hříchy do své sféry, tedy nebudou již dál působit na Zemi, neodčiněny. Kristus je bere k sobě, smazává je tím, že je zahrne do moci své Lásky a Milosti. Ale samozřejmě, že subjektivně, pro jedince, působí jeho hřích karmickou výchovu dál, dokud nedojde k pochopení a polepšení v dané věci.

"Ještě dnes budeš se mnou v nebi" – tedy onen zločinec, který Krista přijal, sice bude mít svou karmu (tedy nynější odsouzení na smrt), ale pak s sebou nebude vláčet pohled na své hříchy. Kristus je již za chvíli ("ještě dnes...") vezme na sebe. Zločinec si svůj čin odpykal, prohlédl, ale nemusí se trýznit trvalým pohledem na to, co způsobil. Kristus ho toho zbavil svým činem Lásky pro lidstvo, rozestřením své aury do zemského duševně-duchovního terénu. Co řekl zločinci po pravici jako prvému, řekl i nám, budoucím. To je významná změna pro lidstvo od okamžiku Kristova ukřižování.

Nejde vůbec o jakousi náhodu, že jeden zločinec nepochopil a druhý ano, jak se tradiční výklady jen vnějškově zaměřují na ony dvě osoby. Jsou to zejména symboly převratné události pro lidstvo. Zleva, od minulosti ("oko za oko") přes Kristův čin do Kristova vzetí hříchů na sebe pro budoucnost. Tradiční pojednání o této události nevědí, jaké mysterium je obsaženo v tom, že jeden nepochopil (zůstává v minulosti) a druhý pochopil. Druhý vstoupil do Kristova světa Milosti, který bere karmu – viny lidí na sebe, spíše k sobě, do svého světa božské Lásky, aby nepůsobily dál na zemi.

Krev a víno

K vysvětlení Kristovy krve: Tím, že krev je naším nositelem jáství (znečistěného, nebo očištěného) – tedy naše očista očisťuje duchovně i naši krev. Očištěná krev je symbolizována vínem jakožto ušlechtilým nápojem, který prošel kvašením – zušlechťujícím procesem. Proto Kristus "určil" lidem přijímat Jeho zušlechtěnou krev, která se vývojem proměnila ve víno: znamená to, že Jeho jáství, Jeho impuls Lásky, Milosti, Vůle, Moudrosti... máme přijímat, vstřebávat do sebe. To znamenalo symbolické podávání vína, ovšem nemyslel tím, že se to musí činit fyzicky.

Projděme si různé praktické případy, které nás potkávají

Dopustíme se něčeho nedobrého. Když si to poctivě uvědomíme, až k podstatě té špatnosti – nesprávnosti, pak jsme vykonali to podstatné a nemusíme to mít v sobě provždy jako důvod ke stydění se, jako doživotní trýznivý balvan. Ono je to už ve světě Kristově, on to od nás odejmul. Kristus to vzal k sobě, na sebe. Pochopíme a litujeme-li špatnost svého činu dobrovolně, pak ani karma z této věci se ne má čeho zachytit, nemá opodstatnění.

Když totéž způsobíme, ale neuvědomíme si to, nebo vinu sobecky odmítáme, bude muset jednou přijít karma jako vývojová pomoc, výchovný prostředek.

Někdy nosíme svá stará provinění a hříchy, které se třeba už nedají napravit, trvale v sobě jako kámen, se kterým se nedá nic dělat. Je to tím, že nám chybí víra (důvěra) v možnost Boží Milosti a odpuštění. Ta pro nás ale nepůsobí automaticky. Nesmíme před svou vinou utíkat, vytěsnit ji, uchlácholit si svědomí, jako že se vlastně "nic nestalo". Naopak: tu vinu si musíme pevným rozhodnutím plně přiznat, dojít v mysli až úplně k ní a poznat a uvědomit si to, co nás k tomu přivedlo: svoji netečnost, chtivost, sobectví, nesvědomitost, chlípnost apod. A ze strany druhé si co nejpoctivěji uvědomit, jak to asi prožíval ten druhý, buď poškozený, anebo svůdce, kterým jsme se nechali k něčemu zlákat – jaké asi byly jeho pohnutky. A teď pozor: Po tomto uvědomění si svůj čin obtékáme slzami lítosti, ne té sobecké, sžíravé, sebetrýznivé, která nemá konce, ale té, která při vědomí viny spatřuje i naději. Slzy sebezpytování a lítosti nám postupně promyjí celou duši a zvláční tvrdé usazeniny. Takto, s vědomím pomoci Krista-Slitovníka (vždyť přišel právě kvůli nám, hříšným) svou vinu rozpouštíme slzami pokání, jako vlahý déšť rozpouští kus ledu. Může to trvat i delší dobu, ale sami už cítíme, že právě toto máme činit, že toto je cesta ven, na jejímž konci čeká úleva. Měli bychom se k tomu vracet, dokud nenabudeme niterné jistoty, že v podobných okolnostech bychom chybu už neopakovali. Slzy se pak mění v klid a ticho, rána se hojí.

A naopak – setrváváme-li ve stálých sebevýčitkách, znamená to, že jsme dosud nesebrali odvahu a důvěru k důležitému kroku: k oslovení Krista.

Máme-li někoho, kdo nás v našich výčitkách pochopí, ale neodsoudí, tedy toho, kdo nám a naší vině nabídne prostor své chápající a láskyplné duše, je to pro oba dobře. On pak je maličkým prostředníkem či nástrojem Lásky Kristovy. Tím nám druhý zprostředkuje kousíček, prvek Krista. A nemáme-li takového člověka, pak je to možná těžší, nutí nás to jít přímo za Kristem – s lítostí i důvěrou. Bůh Otec je Zákon,

Spravedlnost, ale Kristus nás k Němu vede a dovede už omyté rosou pokání. Což nevíme, že On je Cestou k Otci?

Několik jiných situací

Když jsme se ke druhému špatně zachovali, zranili ho a on se tím protřpí sám až do hloubi, k podstatě naší nedobroty, a nám odpustí, pak přejal aktivně část principu Kristova Pravzoru. A když i my toho do hloubi litujeme, pak se v nás, mezi námi, rozlije prvek Kristova světa tím silněji. Pak v této věci prožijeme blízkost Kristovu, pak je Kristus mezi námi, protože jsme jednali v Jeho jménu (třeba i bez uvědomění si toho). Důležité je tedy, aby nám druhý odpustil. Tím se i z jeho strany vytvoří prostor, do kterého se vlije síla Kristova. Odpustit někomu ale nemusí vždy znamenat, že si nesmíme udělat jasný závěr o jeho chování, a třeba i opatření v praxi. Nemusíme se například kamarádit či dobrovolně stýkat s někým, kdo se něčeho nedobrého opakovaně dopouští a nezajímá ho to. Ale i když se s někým rozejdeme, musíme odpustit. Odpuštění samozřejmě neznamená schvalování chyb, ani zavírání očí před nimi. To často bývá ta nejlepší cesta k vlastnímu podobnému chybování. Podstatné je, když někomu něco špatného uděláme, omluvit se, nebo se to snažit podle možností napravit. Je-li možnost to napravit, pak to nemusíme hned nechat na Kristu, aby to bral k sobě. Pak ta část Kristova vlivu, která se takto "ušetří", je v nás pozorovatelná jako klid svědomí. Teprve co nemůžeme napravit, necháme Kristu.

Nemáme-li už možnost nějakou vinu či křivdu vůči někomu napravit, třeba protože zemřel, odstěhoval se, nechce nás vidět apod., i pak je řešení: můžeme poctivě poprosit jeho Anděla Strážce odpuštění, i o to, aby tomu člověku pomohl, aby to v sobě už nenosil jako křivdu nebo výčitku. Nemusí to pomoci hned a plně, ale trochu a časem určitě.

Když jeden druhému neodpustí i poté, co se viník snažil věc napravit (činem, lítostí, omluvou apod.), pak se sám vleče životem s další tíhou a jednou bude muset prožít sám na sobě tíhu něčí výčitky. I proto bychom měli nejpozději v minutě smrti odpustit všem.

Když člověk neodpustí, žije v principu Starého zákona – oko za oko, zub za zub. Je to princip suché spravedlnosti, suchého zemského rozumu. Kristus přinesl možnost milosti, odpuštění. Ale: máme samozřejmě právo domáhat se svého práva a třeba i soudní cestou, být přísní, nesmlouvaví, zásadoví, pojmenovávat zlo, ba na ně i vhodně poukazovat, ale bez zášti v srdci. I nechávat druhého dělat zlo, můžeme-li tomu nějak zabránit (a myslet si, jak jsme hezky odpustili), tedy nechávat ho dál v páchání špatností, nemusí být znakem odpuštění, ale lhostejnosti či mravního relativizmu. (Fráňa Drtikol: Odnal si ode mne obrázek a nezaplátil. Tak jsem si k němu pro obrázek došel a zvednul jsem mu pajšl, aby si nemyslel, že mu v životě všechno projde.) Je nutné rozeznávat (v sobě i druhých), co je pevnost tvrdého pyšného egoizmu a co je pevné uplatnění nějaké zásady – viz třeba chování TGM, který někdy vypadal necitelně a byl odsuzován, i když v něm nebyla osobní zášť, ale jen nutnost poctivých zásad mravnosti.